

ASPECTES TÍPICS

Es diu que...

A l'hivern és un poble tranquil. La gent surt poc al carrer perquè el fred és poc intens però penetrant. Es creu que la principal causa d'aquest enclaustrament rau en els seus habitants en trobar gust a la comoditat de llurs vivendes que, a cap hora, tant punt vespreja, es tanquen per a oferir el descans de la jornada de treball, prop de la xemeneia, de l'estufa o del radiador de la calefacció, mentre es contempla un programa televisiu, es llegeix un llibre, es dialoga, s'escolta música, etc.

Sembla que el fred, amb el seu poder encongidor, ho empetiteix tot i així l'obrer veu reduïda la seva jornada de treball, que està en funció de la limitació del temps diürn, molt curt en aquesta època. Malgrat tot, els ànims són bons perquè el fred alleugera la gent, que adelerada fa més ràpid llur caminar.

Les glaçades escassegen, en tant que el vent del Nord (tramuntana) es fa sentir sovint arreu del poble. Hom coneix el seu xiulejar característic i la seva força i fredor amoinen als habitants, que atribueixen la seva impetuositat com la principal causa del fred hivernal. Però la tramuntana no escolta ningú i bufa «al seu aire» dies seguits fins que «el cor li diu prou». Els qui senten tiritia del fred comenten d'ella en to despectiu: «Si no fos per la tramuntana no ens adonariem de l'hivern». Mai ningú no ha pogut «plantar cara» a la seva presència si no és amb un bon abrigo o amb un lloc arcerat.

La tristot del poble es fa palesa quan els seus habitants viuen sols. L'època hivernal se'ls allarga massa i tothom desitja un ben venturós canvi; però aquest es fa esperar abans d'arribar de sobte.

Essent poble costaner el mar li ofereix un meravellós espectacle, que es representa en l'enquadrament natural que la fúria del mar li brinda quan el fa aixecar en gegantesques ones vers les platges i penya-segats. L'espectacularitat, però, es tradueix en tristot per als qui resten dies en espera que el mar es calmi per a sortir a pescar.

Es diu que...

A l'estiu és un poble que viu una vida intensa i agitada. La solitud hivernal contrasta amb un esdevingut constant bullícia. Els carrers solitaris a l'hivern es tornen plens «de gom a gom»; les botigues tancades a l'hivern obren en aquesta època de l'any; els esmolets espontanis fan sentir pels carrers el xiulejar propi de la mola; el folklore es revifa amb l'augment dde ballades sardanistes i altres danses populars; els cantaires d'havaneres, de rock, de cançó catalana,... augmenten les seves gales; el teatre a l'aire lliure s'imposa; la venda ambulante de cocos i refrescos cau com «anell al dit» per als qui resten varies hores «fent morenor» sota els potents raigs del sol estiuenc...

És el moment en què els forasters, la majoria estrangers, envaeixen la població. Arreu del poble es sent parlar diferents llengües i es sol trobar de tant en tant una persona coneguda entre moltes de diferents nacionalitats.

Les platges del poble esdevenen formiguers humans que contrasten amb l'endormiscament i la buidor dels mateixos indrets a l'hivern. Aquesta època és propícia per agafar color, a fi de no desentonar amb les exigències de la moda estival. El mar, font de riquesa de la població, ofereix també un divertit esplai amb ocasió de les excursions amb creuers i l'esport aquàtic (lanxes ràpides, patins, submarinisme,...) que permeten gaudir dels racons costaners més pintorescos i amagats.

El ritme de vida i de treball canvia. EL soroll dels vehicles de tota mena no manquen en aquesta època, que sembla feta per acollir i aguantar allò que es presenti. Els joves motoristes s'esplaien accelerant les cridaneres motos pels carrers a qualsevol hora i els bons hàbits acaben embordeint-se.

Cap botiguer no pot «dormir a la palla» perquè l'excés de feina l'obliga a estar més temps al «peu del canó» aprofitant al màxim la curta temporada estiuenca. Es disposa de poc temps per dialogar perquè tothom va «de cap a la feina» i quan es fa sol ser sobre el temps que domina.

Es diu que...

A tot temps és un poble anomenat L'Escala.

PILAR PELLICER de GISPERT

VACANCES *l'Escala, 25 de juliol*

Estimada Nuri:

T'escric des de l'Escala en una tarda sense sol, on passo quinze dies de vacances amb els meus pares i el «cràpula» del meu germà.

Aprofito per escriure't avui que no he anat a la platja, i després d'haver fet una migdiada espaterrant que m'ha deixat com nova. I no em vinguis amb Nirvanas, ni amb viatges a la India, per agafar una inmillorable forma física i mental!

Estic passant uns dies molt tranquils, i no noto la diferència del pas d'un dia a l'altre, ja que tots són iguals, (semblen bessons). Em dona la sensació que m'he quedat apartada del món i de la vida.

La «Cua de palla», Garcia Marquez i Pere Calders, juntament amb Dire Straits, Bruce Springstein i Rod Stewart, m'acompanyen en les llargues hores que passo sola sense parlar amb ningú. També hi ha moments, en que la solitud i el silenci, m'emboquen tendrament per treure'm els neguits i les angoixes de l'hivern. M'hi trobo tan bé!

L'Escala és una població força maca i tranquil·la, malgrat la quantitat de gent que hi ha en aquesta època, i malgrat les contínues desaparicions, any rera any, d'encantadores cales i riques pinedes.

Els meus pares porten vint anys visquent aquí, i diuen que d'aquí vint més, als mesos de juliol i agost, això serà pitjor que Barcelona en quan a densitat d'habitants, de vivendes i de vehicles.

Penso molt en tu i en la Cati, a la qual vull escriure també. L'any vinent hauriem de fer les vacances les tres juntes. Ens ho passariem d'allò més bé. (Per cert, hi ha cada «paio» per aquí!. N'hi ha per agafar el «sida-light»).

Em despedeixo amb petons i una forta abraçada. Ens veurem aviat!.

Lidia

P.J.

ESPANYA, PRIMERA POTÈNCIA D'EUROPA!

Ja ho heu ben llegit, ja!. Som els primers, som els més forts, els més virils, els més heroics. Primera potència d'Europa i tercera del món; davant nostre només hi ha els Estats Units i una altra nació que ara no és cas de mencionar.

Si, volguts compatriccis, ja podem estar orgullosos; són triomfs que afalaguen el nostre amor propi, ben patrioter com tothom sap.

En quina disciplina?, en quin invent?, en quina tecnologia?.

¿Som conscients de què en una determinada matèria hem assolit el primer i tercer escó mundial del podi?; que hem conquistat la medalla d'or i la de bronze?. Vertaderament, som un poble escollit pels déus!.

I, per tant, no hi ha hagut cap demostració de joia exultant, de xerinxola eufòrica. Ni al Nou Camp, ni a la Puerta del Sol, ni enlloc.

Doncs, si: Espanya és la primera «puixança» d'Europa en màquines dragamonedes i la tercera «força» del món en el joc.

Màquines dragamonedes: n'hi havia, en 1984, 350.000 de legalitzades i 100.000 d'il·legals.

Joc: en 1984 els habitants d'Espanya gastaren 2 bilions i mig de pessetes entre casinos, bingos, loteries, lotos, dragamonedes i altres jocs. Menys que als EE.UU. i a Filipines, però més que a qualsevol altre país del món. Les arques de l'Estat en resultaren enriquides amb 2.000 milions en 1984.

Se'm dirà, potser, que gràcies a això s'hauran atenuat les despeses que ocasionen, per exemple, les indemnitzacions per atur forçós o altres compensacions de tipus social. N'hi ha inclús que potser exultaran el sistema per allò que pugui comportar de «solidaritat espontànea».

Jo sóc, però, dels que pensen que una assistència basada en el joc és quelcom d'immoral. Els que, -sigui pel joc, per la droga o per les armes-, especulen sobre l'ambició, la feblesa o la por, son gent detestable. I jo, demòcrata, una de les coses que reprotxo a l'imperfecta democràcia espanyola, (però val més una democràcia ranca que una dictadura de tancs), és la tolerància vigent en la legalització de les màquines xuclapagues i en l'obertura de llocs de vici amb les seqüeles que aquest arrossega. No crec pas que es pugui dir el contrari, és a dir que aquests mitjans i sistemes siguin de bona ètica i dignes de ser estimulats. Car la cobdícia és una meuca sense escrúpols.

SADERRA